

Обраћање архимандрита Варнаве на Сабору у Лозници 2021.

Ваша преосвештенства, преподобни и часни оци, преподобне матере монахиње, браћо и сестре,

Мени је припала ни мало лака дужност да из мора мудрих изрека владике Артемија повадим само неке бисере и да их изнесем пред вас. Проблем није био наћи бисере већ изабрати који је лепши.

Како је тема овог сабора деценија живота наше епархије у егзилу то сам и ја изабрао оне мудре речи који су у тесној вези са данашњом темом.

Епископ Артемије као онај који се успео на духовне висине, и видећи много више и много даље од оних који до тих висина нису достигли, те нису могли ни да разумеју његов одлазак у манастир Дубоки Поток поручивао је таквима:

Наш одлазак у Дубоки Поток није био прелаз у статус „бунтовника“, него у статус „исповедника“, онога који отворено, јавно и одлучно исповеда ВЕРУ предату Нам од Светих Апостола, Светих Отаца, Светих Васељенских Сабора, који сачинише и Цркви на сва времена оставише СИМВОЛ ВЕРЕ, у коме, између осталог, исповедамо веру ”У ЈЕДНУ, СВЕТУ, САБОРНУ И АПОСТОЛСКУ ЦРКВУ“.

И будући да многи нису схватили његов пут говорио је:

Ми, заиста, не намеравамо ићи било где, него остати где смо и до сада били – у јединству са Црквом Символа Вере, са Светим Апостолима, са Светим Оцима, са Светим Васељенским Саборима, са нашим Светим Савом, Светим Владиком Николајем, Светим Аввом Јустином Ћелијским, и осталим Светитељима који животом својим Богу угодише и нама светао пример оставише.

Како је сам кренуо на исповеднички пут светих Отаца, повео је и своја чеда тим путем. Предводећи своју епархију као нови Мојсије говорио је о њеном животу у егзилу:

Није било лако. Наћи се на улици са преко стотину монашких лица без крова над главом. Нисмо имали никакву визију, никакав план и програм шта и како даље. Ипак нисмо клонули ни потонули. Једина наша нада био је Бог. Веровали смо, знали и говорили: не знамо зашто нам се ово догађа,

али верујемо да то Бог допушта за некако наше (и опште добро). И при том, били смо спремни да све примимо и прихватимо што Бог допусти као из Божије руке. Дакле, били смо спремни, сви до једнога, да се потпуно предамо у руке Божије. И би тако. Све што се даље догађало са и у нашој Епархији било је евидентно за све да је то по плану и промислу Божјем. Ствари су почеле да се решавају, коцкице да се слажу, и ево за десет година изградио се један дивни мозаик Божји са преко 40 катакомби-манастира, цркава, са увећаним бројем монаштва, са двадесетак мирских свештеника и великим бројем верника, који нас верно прате на путу страдања и – спасења.

Био је наш драги владика Артемије веома свестан стања у коме се налазио наш народ. Дубоко је проживљавао сву патњу народа, посебно оног који је страдао на Косову и Метохији. Зато је о народу говорио овако:

И данас, браћо и сестре, српски народ је двојакo угрожен. Над нашом вером православног надвили су се црни и злослутни облаци најновије свејереси екуменизма и папизма, а над нашом слободом – ново ропство под окупацијом моћних западних сила, а у циљу неког глобализма. Део наше отаџбине – Косово и Метохија – буквално и грубо су окупирани од страних окупационих снага са Запада, а остали део је окупиран идеолошки, евроунијатством, са познатом тезом да Европска Унија „нема алтернативу”, а то значи живот под диктатима, наредбама, ултиматумима...

Ипак, ма колико угрожен тај народ има и своју снагу. Зато ће епископ Артемије рећи:

Народ сачињава и Цркву и Државу, зато мора да се пита и да буде одговоран за њихову одбрану. Не може и не сме народ да препусти судбину своје вере и своје отаџбине у руке оних који су у служби наших непријатеља, било на верском било на државном плану.

Као заточник и чувар Косовског завета, владика Артемије је сав горео видовданском етиком. За њега је она била као некаква жижа у којој се прелама сва судбина српског народа. Место у којем се улива наша прошлост и извире наша будућност. Само Србин који тако доживљава Видовдан може да изговори следеће речи:

Свети Кнез Лазар је на Видовдан довео до врхунца светосавски идеал српског човека, испунио светосавско српско Јеванђеље, које сажето гласи: „Све за Христа, Христа ни зашта“. То је опредељење за „Царство Небеско“, за вечне духовне вредности: вечну истину, вечну правду, вечну

наду, вечни живот. Тим вредностима је свети Кнез испуњавао свој земаљски живот, за те вредности га је и положио. То су вредности за које вреди живети, али за које вреди и умрети када то затреба. Оне су важније и трајније од обичног, пролазног земаљског живота. То је светолазаревски завет и аманет сваком Србину. У њему се рађамо, у њему трајемо, и у њему умиремо.

И заиста се наш свети старац у овом светолазаревском завету родио, њиме живео и у њему упокојио.

Упокојио се са болом у души што се у нашој помесној цркви квари вера од светих отаца нам предана. Знајући да без праве вере нема спасења епископ Артемије нам поручује:

На жалост, данас је много оних који на нашу веру нападају, који је кваре разним измишљеним учењима, али ми треба да останемо у ономе у чему смо научени, чему смо поверовали, од Светих Апостола, и Светих Отаца. Јер само у тој вери постоји и нада на наше спасење.

А као верни син наше светосавске Цркве имао је само једну жељу:

Наша молитвена жеља је да што пре дође дан када ће се на трону Светога Саве наћи човек који ће хтети и моћи да кормило СПЦ окрене и управи на пут Истине, када ћемо опет бити сви једно и заједно у Христу Исусу Господу нашем. За тај дан се молимо, тај дан чекамо.

Осећајући да му се ближи крај живота на земљи владика Артемије нам је оставио у аманет какви треба ми, његова духовна деца, да будемо, рекавши следеће речи:

Добар син се познаје у одсуству оца. И када ме не буде било, када за то буде Божја воља, ви ћете бити, и треба да budete, оно што сте и сада – и верни, и ревносни, и одани ономе духу којим смо живели овде, заједно, на земљи. Нека да Бог да тако буде. Да то буде знак препознавања монаштва Епархије рашко-призренске, некада на Косову и Метохији, а сада у егзилу. Нека вас Бог све благослови.

А ми, браћо и сестре, на ово рецимо, речју и још више својим делом – Амин. Нека је благословено, свети владико.

Манастир Св. Николаја Мирликијског, Чудотворца
Лозница код Чачка
06.06. 2021.